

	ΜΑΘΗΜΑ	ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ
	ΔΙΑΡΚΕΙΑ	3 ΩΡΕΣ

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ :ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥ.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τέλος φτάσαμε έξω απ' το χωριό μας . Μπήκαμε στο δάσος, κι από κει το βλέπαμε στην κορφή, όπως το ξέραμε. Καμιά πενηνταριά φώτα έκαιγαν. Τα σκυλιά αλυχτούσαν. Ήταν όπως τότες, πού ήμασταν εκεί. Κλάψαμε. Μας φάνηκε πως γλυτώσαμε από φυγόστρατοι και γυρίζαμε στα σπίτια μας να ησυχάσουμε.

-Πάμε μου λέει ο σύντροφος μου , ίσως ακόμα να ' ναι οι δικοί μας, πάμε να δούμε για να πιστέψουμε.

Και ξεκινήσαμε χωριστά, αφού πρώτα ορίσαμε την άλλη μέρα ν' ανταμώσουμε στη σπηλιά. Αυτός τράβηξε σε άλλο μαχαλά, εγώ σε άλλον. Όπου κι αν πήγαμε, όλα ρημαγμένα. Τα σπίτια ανοιχτά, άδεια, οι πόρτες σπασμένες με τα τσεκούρια. Μονάχα στην αγορά έμεναν ακόμα λίγοι Τούρκοι και στην αστυνομία ο σκοπός. Στο σχολειό, που το ' χαν γεμάτο έπιπλα και ρούχα, από μέσα ακουγόταν κουβέντα. Αποτραβήχτηκα και γύριζα όλη τη νύχτα, με το φόβο μου συντροφιά.

Το πρωί π' ανταμώσαμε, μας πήραν τα κλάματα. Εμείς λογαριάζαμε πως κάτι θα βρίσκαμε στο χωριό, αφημένο απ' τους δικούς μας. Μα δε βρήκαμε τίποτα και στην απελπισία μας, ριχήκαμε στους συκοπαξέδες.

Ύστερα από μια βροχή τα σύκα χάλασαν, μα είχαν αρχίσει να ωριμάζουν τα κάστανα κι οι ελιές. Μαζέψαμε όσο καρπό μπορούσαμε και τον βάλαμε στη σπηλιά μας.

.....
Αυτή τη μέρα μαγειρέψαμε, φάγαμε καλά και ξαπλώσαμε. Το φώς έμπαινε ως βαθιά μέσα στη σπηλιά κι έκανε τις αράχνες στο υφάδι τους. Χαρήκαμε τη συντροφιά τους. Τέσσερις μήνες σωστούς ζήσαμε εδώ μέσα.

Και στους τέσσερις απάνω, ένα πρωί, όπως διάβαζα, ψέλνοντας από μια σύνοψη που την είχα βρει στο χωριό,

-Πάψε, μου λέει σκουντώντας ο σύντροφος μου, ομιλία ακούω.

Και κοίταξε μες 'απ' το βάθος.

Μπροστά από τη σπηλιά, ως δέκα πόδια, περνούσε ένα μονοπάτι. Τα βήματα όλο και ζύγωναν. Η σπηλιά τραβούσε μέσα την κουβέντα σα ρουφήχτρα.

.....
Δέκα μέρες περάσανε, κι' απ' το φόβο μας δεν είχαμε βγει έξω. Οι τροφές άρχισαν να σώνονται μέρα με τη μέρα. Στο τέλος μείναμε νηστικοί. Το μάτι μας είχε θολώσει απ' την πείνα.

-Σύντροφε, του λέγω, δε βαστώ πια. Να σκοτώσουμε το μυλωνά;

-Πάψε, μου λέγει, μη θέλεις να χάσεις την ψυχή σου. Σε λίγο βγαίνουν τα σπαρτά, τα ρεβίθια, κι έτσι θα φάμε πάλι.

-Σύντροφε, του μετάπα, ως τώρα τρώγαμε φαί κι 'απάνω μας δεν πήραμε με τα χορτάρια θα ζήσουμε; ;Η θα βρούμε να φάμε, ;Η θα τραβήξουμε μες στη Σμύρνη, να παραδοθούμε.

-Όχι , μου λέγει, εγώ δεν παραδίνουμαι σε τούρκικα χέρια. Εδώ μέσα, στη σπηλιά θα πεθάνω.

-Μην το παίρνεις έτσι, σύντροφε, του είπα, εκεί είναι πολιτεία, δεν μπορούν να μας χαλάσουν.

Όχι, μου απαντά, αυτό δε γίνεται.

-Ε, τότε να γίνει ένα άλλο. Να κάνουμε τους Τούρκους και να κατέβουμε να πιάσουμε δουλειά. Κι ότι μας είναι γραμμένο θα γίνει.

-Σύμφωνος, μου λέει.

-Κι οι δυο μαζί δεν κάνει, του λέω, γιατί μπορεί απάνω στην κουβέντα μας να πιαστούμε.

Κι έτσι αποφασίσαμε να χωρίσουμε. Αυτός να κατέβει σε άλλο χωριό κι εγώ σε άλλο.

.....
Σαν ξημέρωσε, πρώτος σηκώθηκε ο φίλος, πήρε το ξουράφι, τ' ακόνισε στη ζώστρα του καλά και πικρογέλασε.

Έλα, μου λέει, μη στέκεις, και μου έγειρε στο λαιμό.

Με ξύρισε, τον ξύρισα κι' εγώ, και κοιταχτήκαμε.

-Μοιάζω για Τούρκος; του λέγω.

-Ίδιος Μεμέτης είσαι.

-Και συ σαν Τουρκοκρητικούς μοιάζεις.

-Αι, πάμε, τώρα, γιατί αδυνατίσαμε.

Πιάσαμε τα χέρια και δεν τ' αφήναμε. Είπαμε πως δε θα ξανανταμώναμε. Κλάψαμε και συγχωρεθήκαμε.

Κι' ο καθένας μας πήρε το δρόμο της μοίρας του. Κι όπως πηγαίναμε, κοιταζόμαστε, ώπου τον έχασα απ' τα μάτια μου.

Ανόητε, είπα τότε στον εαυτό μου, κι έκανα να τρέξω πίσω του. Μα η καρδιά μου είπε όχι. Πάντα άκουα την καρδιά μου, το συνήθιζα.

1.Ο Τάσος Κόρφης υποστηρίζει ότι βασική αρετή του Δούκα είναι η αρχή της αντίθεσης που αποτελεί το δομικό υλικό της ιστορίας. Πως εφαρμόζεται στους χαρακτήρες των δυο συντρόφων ;

(20 μονάδες)

2.Να εντοπίσετε τρία στοιχεία που αποδεικνύουν τον χαρακτήρα της προφορικής λαϊκής ιστορίας.

(20 μονάδες)

3. α.«Ήταν όπως τότες ...να ησυχάσουμε».Να σχολιάσετε το χαρακτήρα του έργου ως προς το περιεχόμενό του με βάση το απόσπασμα (80-100 λέξεις).

(15 μονάδες)

β. Με ποιες αφηγηματικές τεχνικές ο Δούκας διαχειρίζεται τον αφηγηματικό χρόνο; Να γράψετε από ένα παράδειγμα για την κάθε μία.

(10 μονάδες)

4.Να καταδείξετε τις αφηγηματικές τεχνικές που προσδίδουν δραματικότητα και παραστατικότητα.

(20 μονάδες)

5.Παράλληλο κείμενο : Να συγκρίνετε τα συναισθήματα των προσώπων στα δύο αποσπάσματα. Με ποιο τρόπο τις αποδίδει ο κάθε συγγραφέας;

Μόλις φτάσαμε στον Κιρκιντζέ δεν κάναμε ζάφτι την καρδιά μας .Μας έπιασε σύγκρουση και κόπηκε η αναπνοή μας .Σιγουρευτήκαμε πως το χωριό ήταν ακατοίκητο και χωθήκαμε στις γειτονιές .Γλιστρούσαμε τοίχο-τοίχο σαν κλέφτες. Το φεγγάρι έριχνε αρκετό φως για να ξεδιακρίνεις το κάθε τι .Οι πόρτες των σπιτιών τρίζανε καθώς τις ανοιγόκλεινε ο αγέρας. Θαρρείς κι είχε πέσει πανούκλα και θέρισε τους ζωντανούς .Όλα έρημα άδεια .Στα σκαλοπάτια και

στους δρόμους πεταμένα ρούχα ,σπασμένα έπιπλα και γυαλικά. Πού και πού κανένα σκυλί αλυχτούσε λυπητερά «γούου!γούου!γούου!»Ως και οι γάτες κλαψουρίζανε ανήσυχα, ξερά και επίμονα κι αβγατίζανε την αγρίλα .Κάθε σπίτι κάθε σοκάκι ,κάθε δεντρί και κάθε πετράδι από τούτη τη γης ήταν ζυμωμένο με την καρδιά και τη θύμησή μας.

Μας πήρε το παράπονο! Μπρε, δικό μας δεν είναι τούτο το χωριό. Δικά μας δεν είναι τα σπίτια ; Δικά μας δεν είναι τα χώματα ,τα σπαρτά ,τα δέντρα; Εδώ δε μεγαλώσαμε ; Εδώ δεν δουλέψαμε ;Εδώ δεν είναι θαμμένα τα κόκαλα των πατεράδων μας ;Εδώ δεν είναι τα καζάντια μας ,οι μνήμες μας ,τα όνειρά μας ; Πως έγινε και δεν είναι πια τίποτε δικό μας;

-Σύρε να φύγουμε! είπε ο σύντροφός μου. Αν μας δει μάτι ,δε θα μείνει απ' το κορμί μας ουδέ κόκαλο για τα σκυλιά !

Διδώ Σωτηρίου ,Ματωμένα Χώματα.

